

(המשך מעמוד 31)

שנולדתי. בגיל חודשיים מסרה אותי אמי לאימוץ. לפעמים ביקרה אותי אצל המיטפחה המאמצת. אבל היא עשתה להם המון צרות, אז הם החליטו לעלות לארץ.

"בהונגריה כולם פינקו אותי. אחרי שעלינו לישראל הכל השתנה."

"אמי התגרשה, הכירה רקדן מלהקת דורדורס ועברה לגור איתו בצרפת. עזבו בכרס-היתמנים. כבר אז הרגשתי שהקשר שלי עם המיטפחה חלש."

"כשהייתי בת 5 קרה מיקרה שלא אשכח אותו לעולם. בלילה עשיתי פיפי במיטה. בבוקר לקחה אותי אמא, הלבישה אותי, הבניסה את התחתונים הרטובים ושיקה יחד עם פרוסת-לחם, וורקה אותי מהבית. כשעמדתי בחוץ ובכיתי, היא יצאה ושאלה אנשים ברחוב אם הם מעוניינים לקחת אותי. כל יום הייתי מקבלת 24 גרוש, כדי לנסוע לגן ובחוריה. הרבה פעמים הלכתי ברגל, כדי לקנות לי סוכריה או

צדיק בכרס

לורה, שנולדה לפני ארבע שנים, משלימה את האידיליה המיטפחתית. לא קשה לי להיות מיטפחה דורדורית. לארי נמצא איתנו כל יום. בבוקר הוא מלביש את הקטנה. בערב משכיב אותה לישון. וכשהוא לא מגיע, המטפלת של לורה ממלאת את מקומו. אין לי שום בעיות. הכל נעים כל-כך.

רק לפני חודשיים קיבלה אזרחות אמריקאית. במשך שבע שנים התחמקה ממחלקת-ההגירה והיתה תלויה לחלור טין, מבחינה כלכלית, בלארי גולד. "או מה?" שואלת ברכה שוורץ.

כל מה שאת רואה בסרטים...

אחרי שתיים שמוות שמש בחברתו של אלי טי-סונה, שאלתי אותו: "הסבר לי בדיוק מהו פשע מאורגן."
"מה זה פשע מאורגן?"
"נדהם לרגע טיסונה: "זה מאפיה! כל ענייני-הפשע, אי זה עניינים! תתחילי בסמים, החיכות ותגמרי ברציחות. כל מה שאת רואה בסרטים - זה פשע מאורגן."

אמיתי! חיית המין האנושי! — גמר לי את החשיק. רק הגיע, כבר פירסם שהוא חבר טוב של (יצחק) שמיר, שהוא מינוי של שמיר.

מה המעמד שלי בג'מייקה? מכיר את כולם, כולם מכירים אותי. מה זה מעמד? יותר טוב מאשר פה, מעמד מכובד. מזמינים אותי להרבה יותר מסיבות-קוקטייל מאשר את השגריר הזה.

כשהוא (השגריר) הגיע לג'מייקה, ניגשתי לברך אותו. חשבתי שהגיע אדם נורמלי, או למה לא? הוזמנו אותו לביתו של ראש הקהילה היהודית שם.

המארח אמר: "הייתי חבר של שלמה לוי". זה היה השגריר הקודם — איש נהדר.

מה ענה לנו החדש? "מיי המיכר מאוס הוזה!" נדהמנו. שאלנו אותה: "מה?" והוא ענה: "טוב, או רונלד-דאק..."

דעות פוליטיות: "הייתי מערכניק."

אין לי דעות פוליטיות. לא מ' עניין אותי. אני לא נמצא בארץ 10 שנים. לא חושב שמתור לי להתערב.

לפני שעזבתי הייתי מערכניק. גם היום אני בעד להחזיר את השטחים ולעשות שלום עם הערבים.

מה עם האשה והילדים? אין לי אשה, אני גרוש. יש לי שני ילדים: בן בגיל 24, שהתחתן בארץ אבל הוא איתי (במיאמי), ובת בגיל 19, הלומדת עיצוב-אופנה והעומדת להתחתן עם ישראלי — שניהם לא יחזרו. הם כל-כך סבלו מהפירסומים עלי.

התגרשתי לפני שבע שנים. האשה שלי איבדה את הצפון תיכף אחרי שזה התחיל ("מיסמך ה-11"). אני לא יודע אם היא בדיוק האמינה, אבל היא השתגעה מזה.

כשהתנחל המישפט בין בצלאל מירחי לבין הארץ, הופיע שם יוסף הרמלין (לשעבר ראש השב"כ). הוא טען שם שבגלל הקלטות של שיחות ביני לבין מירחי טוענים שיש "פשע מאורגן".

אני בקושי היכרתי אז את מירחי. נעשינו ידידים בעיקבות המישפט. אני זוכר איך באתי הביתה, ואשתי עמדה מולי: נו, מה תגיד עכשיו?

התגרשנו יותר מאוחר. פשוט לא הסתדרנו יותר. אני רציתי להתגרש. היא השתגעה מכך שעזבנו את הארץ. כל דבר בחו"ל נראה לה שחור. כיום? היא התחתנה וחיה בחו"ל. במיאמי.

אם זה כואב לך לא, מה פתאום. יש לי ילדים טובים, ואנחנו חיים ביחד. יש לי דירה במיאמי ודירה בג'מייקה.

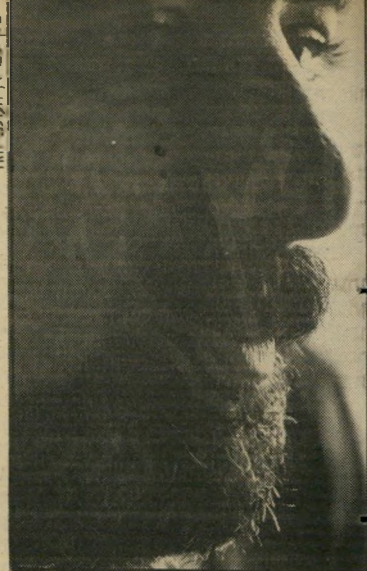
ג'מייקה: "מכיר את כולם, כולם מכירים אותי..."

אין הגעתי לג'מייקה? צירוף מקרים: ליוני ויואב, הבנים של ייגאל הורביץ, היתה חווה כפורטו ריקו. ב-1982 עשו להם כתבה, דווקא נחמדה (יש לי דיעה על עיתונאים ישראלים — הם מסלפים).

בדיוק ביקר אז רונלד רגן בג'מייקה. ראשה-ממשלה ארוארד סיגה ביקש ממנו שיעודד משקיעים אמריקאיים, שישקיעו בחקלאות בג'מייקה. רגן הבטיח תמיכה לג'מייקה. אמרתי אז לעצמי: "אם מיטפחת הורביץ יכולה לעשות חקלאות בחו"ל, גם אני יכולה" שבועיים אחר-כך כבר הייתי בג'מייקה.

לפניכן לא עסקתי בחקלאות. בארצות-הברית היו לי תחנות-דלק, והשקעתי בכל מיני נכסים. עכשיו נגמר לי מג'מייקה. אני מתחיל פרוייקט אריד בדרום-אמריקה — דבר אדיר, בקנה-מידה עולמי. יבואו מכל העולם לראות את זה.

מה קרה בג'מייקה? השגריר הישראלי הנוכחי, יהושע כהן — חוליע

נולדנו בירושלים. אני בן 44. היה לי בית חם-מאוד. לאבא שלי היו חנויות-בדים במרכז המיסחרי של ירושלים לפני מלחמת-העצמאות. כשהתחילו המאורעות, שרפו את החנויות. לא היו אז מים בירושלים, היה מצור. היו מבאים מים במנות. אבא שלי היה אחראי על חלוקת-המים. אמא שלי היתה עקרת-בית. היא היתה ממוצא עיראקי, ממיטפחת רג'ואן. אבא היה ממוצא תורכי. לא היינו עשירים, אבל גם לא מיסכנים.

לאבא שלי המדינה היתה חשובה יותר מהמיטפחה. כשרצו לפצות אותו, מאוחר יותר, על השריפה בחנויות, אמר: "אנחנו צריכים לתת למדינה, ולא לקחת ממנה!" אחרי הפירסומים בשנות ה-70, אמרתי לו: "אני לא יכול להיות יותר בארץ".

הוא ענה: "אני בא איתך!" הוא מת לפני ארבע שנים במיאמי. במשך שמונה השנים שגר שם, הגיע ארצה לביקור רק פעם אחת. כשגסס, לא היה לו אומץ לבקש להיקבר בארץ. היה לו רע, מר מהארץ. כסוף קברנו אותו בירושלים. על זה לא אסלה למדינה: בעצם, מה זה מדינה? לאנשים.

מיטפחה:

"התגרשתי! אשתי השתגעה מזה!"

א רוצה לחזור ארצה, לעולם לא אבוא לבקר, אבל לא אחזור.

ברכה השבוני

עם 10 מיוזרות מלאות בבגדים

מסטיק, כי כסף אחר לא נתנו לי אף פעם. "היו תקופות שלא אכלתי אוכל אנושי במשך שבועות. ירדתי אז באיזה 10 קילו. המזון העיקרי שלי היה פלא-פל וגוון, וגם זה שמחתי כשהיה."

סקארלט אוהרה

עכשיו הכל שונה. ברכה שוורץ הפכה בעיני עצמה לגיבורה הרישמית של רומאן. הכל טוב. הכל נעים. היא מתעלמת משאלות מביכות. צוחקת בחיבה אל כל מי שנמצא בסביבה, מאמצת לה את פילוסופיות סקארלט אוהרה.

"תמיד צריך להסתכל בחצי הכוס המלאה. והכוס שלי מלאה מאוד. באתי לארץ עם 10 מיוזרות מלאות בבגדים. לא חסר לי כלום. ואם מתעוררת כעיי, אני בוכה צחק, ומיד מוחה את הדמעות וממשיכה ללכת."

"עורר-דין אמריקאי טיפל בבעיות ההגירה שלי. לארי שילם לו הרבה כסף, ואני לא הייתי מודאגת. ומה רע בכך שלארי מפרנס אותי? הוא לא מרשה לי לעבוד, חושש שאם אצא מהבית אתחלק לו מהידיים. זה סידור נוח לשנינו. הוא נותן כסף, אני נותנת את עצמי."

אמה, הנמצאת לידה, שולחת לעבר ברכה חיך מתוק. הן מתלספות. "אמא שלי, למרות שהיא אמי המאמצת ולא אמי האמיתית, עזרה לי הרבה בטיפולי בילדה. אמא כבר היתה לידי. כשבילי היא אמא נפלאה, אחת ויחידה. אף-פעם לא שאלתי אותה מי הם הורי האמיתיים. מה איכפת לך הרי יש לי את אממה שלי, ושוב ליטוף קטן וחיוך רובשני. לפני כמה שנים, בשיאה של תקופת-הוזהר, סיפרה ברכה שוורץ להנולדה לה סיפור קצת שונה: ככר היתה אז בת. אבי האמיתי היה צועני. הוא עזב את אמא עוד לפני

10 שנים אחרי

הגנרל גלדספיל. לא זכור שם פרטי. הוא כמו נשיא שם... כאן אני עם (אדוארד) סייגה, ראש-הממשלה..."
אחר-כך השלמנו על רקע תל-אביב. נזהר — מה זה נזהר? — שמא תיכנס איזו חתיכה משתזפת לתמונה. רק זה מה שחשד לו — הוא איש-עסקים!

את עסקיו, אגב, הוא מנהל בהינף-יד. כבר בלובי של המלון שמעתי אותו רועם אל תוך אפרסובי הטלפון: "אז כמה כבר יעלה לי כרטיס-טיסה? 2000 דולר? 12500 זה שווה לי, לשלוח אותו..."

טיסונה משחק סיפור של הצלחה, בגדול. בהחלט יש לשחק בשטח, אולם הוא משדר סיפור שונה — אדם רדוף שאינו יכול להימלט מהתחושות שהדביקו לו, על פי טענות, שלא באשמתו.

לאורך כל השיחה עימו השתעשעתי בספקי-לציות: יש אמת בדבריו או אמת חלקית; בן מסוכן/לא מסוכן; היה פשע מאורגן בישראל? לא היה, או שאולי עוד קיים.

טיסונה דילג במהירות ממנוולוג סוחט-דמעות על שעוליו לו לשפה מתובלת בקללות (בעניין שגריר ישראל בג'מייקה). כשנפדרנו, היה לי ברור: "רשימת ה-11" צודקת או לא, לא הייתי רוצה בטיסונה ברשימת שונאים.

"גם אלי טיסונה מתוורר אצלי. נו, טיסונה, המפורסם..." הודיע לי בגאווה קלמנט חסיד, מנכ"ל מלון "קארלטון".

השם "טיסונה" הזכיר לי אסוציאטיבית: פלי-לום, פשע מאורגן, זהו — "מיסמך ה-11" המיסמך שהצביע, לכאורה, על העלית שבעלית של פושעי-ישראל. ניסיתי להיתקל בו בבדיקה שעל גג-המלון, בבר. היכיתי ל"אקשן" — כלום.

אלי טיסונה העדיף לפגוש אותי בארוחת-בוקר, באווירה סולידית. הוא הופיע נעול בנעליים לבנות, שתאמו טיפ-טופ לגרבי התחרה — הלבנות כמובן — שגרם בסדר מופתי.

טיסונה מצוייד בזוג עיני-תורמני. הוא לבש חול-צה בדיוק באותו הצבע, שט" עם העיניים. לשאלת הצלם אם זהו הצבע האמיתי של עיניו, נעלב קשות: "מהו זה לא נראה לך?"

ראשית, הודיע על את דעתו על העיתונות הישראלית בכלל, ועל עיתונאים ישראלים מסויימים בפרט. אחר-כך הודיע לי שברצונו להכתוב לי כמה וכמה תנאים לצורך קיום הראיון הזה. רק טיים לירות את התנאי הראשון, וכבר נחפו אל חדרו הלבני, לבקשת הצלם, תמונות המתעדות את הצלחותיו בג'מייקה. התמונות אכן הרשימו: "כאן אני עם ראש-ממשלת טרינידד. איך קוראים לו? את רוצה שאני אוכזר?... כאן אני עם